

Bruxelles, 11 mai 2016
(OR. en)

7148/16

**Dosar interinstituțional:
2016/0010 (CNS)**

**FISC 39
ECOFIN 231**

ACTE LEGISLATIVE ȘI ALTE INSTRUMENTE

Subiect: DIRECTIVĂ A CONSILIULUI de modificare a Directivei 2011/16/EU în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal

DIRECTIVA (UE) 2016/... A CONSILIULUI

din ...

de modificare a Directivei 2011/16/UE

în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații

în domeniul fiscal

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 113 și 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

¹ JO C , , p. .

² JO C , , p. .

întrucât:

- (1) În ultimii ani, provocarea pe care o reprezintă fraudele și evaziunea fiscală s-a agravat considerabil, devenind un subiect de îngrijorare major în Uniune și la nivel mondial. Schimbul automat de informații constituie un instrument important în această privință: în comunicarea sa din 6 decembrie 2012 de stabilire a unui plan de acțiune privind consolidarea luptei împotriva fraudei și a evaziunii fiscale, Comisia a evidențiat necesitatea de a promova cu fermitate schimbul automat de informații ca viitor standard european și internațional în materie de transparență și de schimb de informații în domeniul fiscal. În concluziile sale din 22 mai 2013, Consiliul European a solicitat extinderea schimbului automat de informații atât la nivelul Uniunii, cât și la nivel mondial, în vederea combaterii fraudei fiscale, a evaziunii fiscale și a planificării fiscale agresive.
- (2) Întrucât grupurile de întreprinderi multinaționale își desfășoară activitatea în țări diferite, acestea au posibilitatea de a adopta practici de planificare fiscală agresivă care nu sunt la îndemâna societăților naționale. Atunci când grupurile de întreprinderi multinaționale recurg la aceste practici, societățile pur naționale, în mod normal întreprinderi mici și mijlocii (IMM-uri), pot fi afectate în mod special, întrucât sarcina lor fiscală este mai ridicată decât cea a grupurilor de întreprinderi multinaționale. Pe de altă parte, toate statele membre pot suferi pierderi de venituri și există riscul unei competiții pentru atragerea grupurilor de întreprinderi multinaționale prin acordarea de avantaje fiscale suplimentare.

- (3) Autoritățile fiscale din statele membre au nevoie de informații exhaustive și pertinente referitoare la grupurile de întreprinderi multinaționale în ceea ce privește structura lor, politica lor de stabilire a prețurilor de transfer și tranzacțiile lor interne în interiorul și în afara Uniunii. Aceste informații vor permite autorităților fiscale să reacționeze la practicile fiscale dăunătoare prin modificarea legislației sau prin efectuarea de evaluări adecvate ale riscurilor și de audituri fiscale corespunzătoare, precum și să observe dacă societățile adoptă practici care au ca rezultat transferul artificial de cantități importante de venituri către medii avantajoase din punct de vedere fiscal.
- (4) O mai mare transparență față de autoritățile fiscale ar putea avea ca efect încurajarea grupurilor de întreprinderi multinaționale să renunțe la anumite practici și să își plătească impozitele în mod echitabil în țara în care realizează profituri. Creșterea gradului de transparență pentru grupurile de întreprinderi multinaționale este, prin urmare, o parte importantă a măsurilor de combatere a erodării bazei impozabile și a transferului profiturilor.
- (5) Rezoluția Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre privind un cod de conduită referitor la documentarea prețurilor de transfer pentru întreprinderile asociate din Uniunea Europeană („DPT UE”)¹ stabilește deja modalități prin care grupurile de întreprinderi multinaționale din Uniune să poată furniza autorităților fiscale informațiile privind activitățile economice globale ale întreprinderilor și politicile de stabilire a prețurilor de transfer („dosarul principal”) și a informațiilor privind tranzacțiile concrete ale entităților locale („dosarul local”). Cu toate acestea, DPT UE nu prevede în prezent niciun mecanism de furnizare a unui raport pentru fiecare țară în parte.

¹ Rezoluția Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre, reuniți în cadrul Consiliului, din 27 iunie 2006 privind un cod de conduită referitor la documentarea prețurilor de transfer pentru întreprinderile asociate din Uniunea Europeană (DPT UE) (JO C 176, 28.7.2006, p. 1).

- (6) În raportul pentru fiecare țară în parte, grupurile de întreprinderi multinaționale ar trebui să prezinte, în fiecare an și pentru fiecare jurisdicție fiscală în care desfășoară activități economice, cuantumul veniturilor, al profiturilor anterioare impozitării veniturilor și al impozitelor pe venit plătite sau acumulate. Grupurile de întreprinderi multinaționale ar trebui, de asemenea, să raporteze numărul de salariați, capitalul declarat, profitul nedistribuit și imobilizările corporale din fiecare jurisdicție fiscală. În fine, grupurile de întreprinderi multinaționale ar trebui să identifice fiecare entitate din cadrul grupului care desfășoară activități economice într-o anumită jurisdicție fiscală și să furnizeze informații privind activitățile economice efectuate de fiecare entitate.
- (7) Pentru a utiliza în mod mai eficient resursele publice și a reduce sarcina administrativă pentru grupurile de întreprinderi multinaționale, obligația de raportare ar trebui să se aplice numai grupurilor de întreprinderi multinaționale al căror venit total consolidat depășește o anumită sumă. Prezenta directivă ar trebui să garanteze că aceleași informații sunt colectate și puse la dispoziția administrațiilor fiscale în timp util în întreaga Uniune.
- (8) Pentru a asigura buna funcționare a pieței interne, Uniunea trebuie să asigure o concurență loială între grupurile de întreprinderi multinaționale din Uniune și cele din afara Uniunii care dețin una sau mai multe entități situate în Uniune. Prin urmare, ambele categorii de grupuri ar trebui să se supună obligației de raportare. Cu toate acestea, pentru a asigura o tranziție fără dificultăți, statele membre ar trebui să poată amâna cu un an obligația de raportare pentru entitățile constitutive care își au rezidența într-un stat membru și care nu sunt societățile-mamă finale ale grupurilor de întreprinderi multinaționale sau ale societăților lor mamă surogat.
- (9) Statele membre ar trebui să stabilească norme privind sancțiunile aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și să asigure aplicarea respectivelor sancțiuni. Deși alegerea sancțiunilor rămâne la latitudinea statelor membre, sancțiunile prevăzute ar trebui să fie eficiente, proporționale și disuasive.

- (10) Pentru a se asigura buna funcționare a pieței interne, este necesar să se garanteze că statele membre adoptă norme coordonate cu privire la obligațiile de transparență care le revin grupurilor de întreprinderi multinaționale.
- (11) În ceea ce privește schimbul de informații între statele membre, Directiva 2011/16/UE a Consiliului¹ prevede deja schimbul automat obligatoriu de informații în mai multe domenii.
- (12) Schimbul automat obligatoriu de rapoarte pentru fiecare țară în parte între statele membre ar trebui să includă, în fiecare caz, comunicarea unui set definit de informații de bază care ar urma să fie accesibile statelor membre în care, pe baza informațiilor din raportul pentru fiecare țară în parte, una sau mai multe entități ale grupului de întreprinderi multinaționale fie își au rezidența fiscală, fie sunt supuse impozitării pentru activitățile economice desfășurate prin intermediul unui sediu permanent al unui grup de întreprinderi multinaționale.
- (13) Pentru a reduce la minimum costurile și sarcinile administrative atât pentru administrațiile fiscale, cât și pentru grupurile de întreprinderi multinaționale, este necesar să se stabilească norme care să fie în concordanță cu evoluțiile de pe plan internațional și să contribuie pozitiv la punerea lor în aplicare. La 19 iulie 2013, Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) a publicat planul său de acțiune pentru combaterea erodării bazei impozabile și a transferului profiturilor („planul de acțiune privind BEPS”), care reprezintă o inițiativă majoră pentru modificarea normelor fiscale internaționale existente. La 5 octombrie 2015, OCDE și-a prezentat rapoartele finale, care au fost avizate de miniștrii de finanțe ai țărilor G20. În cursul reuniunii din perioada 15-16 noiembrie 2015, pachetul OCDE a fost avizat și de liderii G20.

¹ Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE (JO L 64, 11.3.2011, p. 1).

- (14) Lucrările privind acțiunea 13 din planul de acțiune privind BEPS au avut ca rezultat un set de standarde pentru furnizarea de informații referitoare la grupurile de întreprinderi multinaționale, inclusiv registrul principal, registrul local și raportul pentru fiecare țară în parte. Prin urmare, la stabilirea normelor privind raportul pentru fiecare țară în parte, este oportun să se ia în considerare standardele OCDE.
- (15) În situația în care o entitate constitutivă nu poate obține sau nu poate dobândi toate informațiile necesare pentru a îndeplini cerința de raportare în temeiul prezentei directive, statele membre ar putea considera acest lucru ca un indiciu al necesității de a evalua riscurile de nivel înalt aferente prețurilor de transfer și alte riscuri aferente erodării bazei impozabile și transferului profiturilor legate de respectivul grup de întreprinderi multinaționale.
- (16) Când un stat membru constată că un alt stat membru nu și-a respectat în mod sistematic obligația de a furniza în mod automat rapoarte pentru fiecare țară în parte, acesta ar trebui să depună eforturi pentru a consulta statul membru respectiv.
- (17) Acțiunea Uniunii în domeniul raportării pentru fiecare țară în parte ar trebui să țină seama în continuare, în mod special, de evoluțiile viitoare de la nivelul OCDE. În momentul punerii în aplicare a prezentei directive, statele membre ar trebui să utilizeze raportul final din 2015 privind acțiunea 13 elaborat în cadrul proiectului OCDE/G20 privind combaterea erodării bazei impozabile și a transferului profiturilor, ca sursă de ilustrare sau de interpretare a prezentei directive și pentru a asigura coerența aplicării acesteia în toate statele membre.

- (18) Este necesar să se specifice cerințe lingvistice pentru schimbul de informații între statele membre cu privire la rapoartele pentru fiecare țară în parte. De asemenea, este necesar să se adopte modalitățile practice necesare pentru modernizarea rețelei comune de comunicații definite la articolul 3 punctul 13 din Directiva 2011/16/UE („rețeaua CCN”). Pentru a se asigura condiții uniforme de punere în aplicare a articolului 20 alineatul (6) și a articolului 21 alineatul (6) din Directiva 2011/16/UE, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului¹.
- (19) În vederea unei utilizări mai eficiente a resurselor și a facilitării schimbului de informații, precum și pentru ca statele membre să nu fie nevoite să procedeze fiecare la ajustări similare în cadrul sistemelor lor respective, schimbul de informații ar trebui să se efectueze prin intermediul rețelei CCN. Modalitățile practice necesare pentru actualizarea sistemului ar trebui adoptate de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2) din Directiva 2011/16/UE.
- (20) Prin urmare, domeniul de aplicare al schimbului obligatoriu de informații ar trebui extins pentru a include schimbul automat de informații privind raportul pentru fiecare țară în parte.
- (21) Raportul anual al statelor membre către Comisie în temeiul articolului 23 din Directiva 2011/16/UE ar trebui să precizeze în detaliu în ce măsură a avut loc raportarea la nivel local în temeiul articolului 8aa din respectiva directivă și al secțiunii 2 punctul 1 din anexa III la respectiva directivă și să conțină o listă a tuturor jurisdicțiilor în care își au rezidența societăți-mamă finale ale unor entități constitutive din Uniune, dar în care nu au fost depuse sau nu s-a făcut schimb de rapoarte complete.

¹ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (22) Schimbul de informații în temeiul prezentei directive nu conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional sau a unui procedeu comercial ori a unor informații a căror divulgare ar fi contrară politicii publice.
- (23) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
- (24) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume instituirea unei cooperări administrative eficiente între statele membre în condiții compatibile cu buna funcționare a pieței interne, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, din motive de uniformitate și eficacitate, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.
- (25) Prin urmare, Directiva 2011/16/UE ar trebui modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Directiva 2011/16/UE se modifică după cum urmează:

1. Punctul 9 din articolul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„9. «schimb automat» înseamnă,

- (a) în sensul articolului 8 alineatul (1) și al articolelor 8a și 8aa, comunicarea sistematică de informații predefinite către alt stat membru, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite. În înțelesul articolului 8 alineatul (1), trimiterea la informațiile disponibile se referă la informații din dosarele fiscale ale statului membru care comunică informațiile respective, care pot fi accesate în conformitate cu procedurile de colectare și de procesare a informațiilor din acel stat membru;
- (b) în sensul articolului 8 alineatul (3a), comunicarea sistematică a informațiilor predefinite referitoare la rezidenții din alte state membre către statul membru de rezidență relevant, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite;
- (c) în înțelesul dispozițiilor din prezenta directivă, cu excepția articolului 8 alineatele (1) și (3a), a articolului 8a și a articolului 8aa, comunicarea sistematică de informații predefinite furnizate în conformitate cu literele (a) și (b) din prezentul punct.

În contextul articolului 8 alineatele (3a) și (7a), al articolului 21 alineatul (2) și al articolului 25 alineatele (2) și (3), orice termen scris cu inițială majusculă are sensul atribuit conform definițiilor corespunzătoare prevăzute în anexa I. În contextul articolului 8aa și al anexei III, orice termen scris cu inițială majusculă are sensul atribuit conform definițiilor corespunzătoare prevăzute în anexa III.”.

2. În capitolul II secțiunea II se introduce următorul articol:

„Articolul 8aa

Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații cu privire la raportul pentru fiecare țară în parte

- (1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune societății-mamă finale a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală pe teritoriul său, sau oricărei alte entități raportoare în conformitate cu secțiunea II din anexa III, să prezinte un raport pentru fiecare țară în parte pentru fiecare an fiscal de raportare, în termen de 12 luni de la ultima zi a anului fiscal de raportare a grupului de întreprinderi multinaționale în conformitate cu secțiunea II din anexa III.
- (2) Autoritatea competentă a unui stat membru în care a fost primit raportul pentru fiecare țară în parte în temeiul alineatului (1) comunică, prin intermediul schimbului automat și în termenul stabilit la alineatul (4), raportul pentru fiecare țară în parte oricărui alt stat membru în care, pe baza informațiilor din raportul pentru fiecare țară în parte, una sau mai multe entități constitutive din grupul de întreprinderi multinaționale al entității raportoare își are rezidența fiscală sau este supusă impozitării pentru activitatea economică desfășurată prin intermediul unui sediu permanent.

- (3) Raportul pentru fiecare țară în parte trebuie să conțină următoarele informații cu privire la grupul de întreprinderi multinaționale:
- (a) informații agregate referitoare la suma veniturilor, profitul (pierderile) anterioare impozitării veniturilor, impozitul pe venit plătit, impozitul pe venit acumulat, capitalul declarat, profitul nedistribuit, numărul de salariați și imobilizările corporale, altele decât numerarul sau echivalentele de numerar pentru fiecare jurisdicție în care își desfășoară activitatea grupul de întreprinderi multinaționale;
 - (b) identificarea fiecărei entități constitutive din grupul de întreprinderi multinaționale, precizând jurisdicția în care își are rezidența fiscală respectiva entitate constitutivă și, în cazul în care este diferită de respectiva jurisdicție de rezidență fiscală, jurisdicția în temeiul cărei legislații este organizată respectiva entitate constitutivă și natura principalei sau principalelor activități economice ale respectivei entități constitutive.
- (4) Comunicarea are loc în termen de 15 luni de la ultima zi a anului fiscal al grupului de întreprinderi multinaționale la care se referă raportul pentru fiecare țară în parte. Primul raport pentru fiecare țară în parte se comunică pentru anul fiscal al grupului de întreprinderi multinaționale începând cu data de 1 ianuarie 2016 sau ulterior acestei date, comunicare care are loc în termen de 18 luni de la ultima zi a anului fiscal respectiv.”

3. La articolul 16 se adaugă următorul alineat:

„(6) În pofida alineatelor (1)-(4) de la prezentul articol, informațiile comunicate de statele membre între ele în temeiul articolului 8aa sunt utilizate în scopul evaluării riscurilor de nivel înalt aferente prețurilor de transfer și a riscurilor aferente erodării bazei impozabile și transferului profiturilor, inclusiv al evaluării riscului de neconformare de către membrii grupului de întreprinderi multinaționale la normele aplicabile în materie de prețuri de transfer și, după caz, în scopul analizelor economice și statistice. Ajustarea prețurilor de transfer de către autoritățile fiscale din statul membru destinat nu se bazează pe informațiile care fac obiectul schimbului în temeiul articolului 8aa. În pofida celor de mai sus, nu există nicio interdicție privind utilizarea informațiilor comunicate de statele membre între ele în temeiul articolului 8aa ca bază pentru efectuarea de cercetări suplimentare ale acordurilor privind prețurile de transfer ale grupului de întreprinderi multinaționale sau ale altor aspecte de natură fiscală în cursul unui audit fiscal și, prin urmare, pot fi făcute ajustări corespunzătoare ale venitului impozabil al entității constitutive.”

4. La articolul 20 se adaugă următorul alineat:

„(6) Schimbul automat de informații cu privire la raportul pentru fiecare țară în parte în conformitate cu articolul 8aa se face utilizând formularul-tip prevăzut în tabelele 1, 2 și 3 din secțiunea III a anexei III. Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, regimul lingvistic al acestui schimb până la 31 decembrie 2016. Acestea nu împiedică statele membre să comunice informațiile menționate la articolul 8aa în oricare dintre limbile oficiale și de lucru ale Uniunii. Cu toate acestea, este posibil ca regimul lingvistic să prevadă transmiterea elementelor esențiale ale informațiilor și într-o altă limbă oficială a Uniunii. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).”

5. La articolul 21 se adaugă următorul alineat:

„(6) Informațiile comunicate în temeiul articolului 8aa alineatul (2) se furnizează prin mijloace electronice utilizând rețeaua CCN. Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, mecanismele practice necesare pentru modernizarea rețelei CCN. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).”

6. La articolul 23, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre transmit Comisiei o evaluare anuală a eficacității schimbului automat de informații prevăzut la articolele 8, 8a și 8aa, precum și rezultatele practice obținute. Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, formularul și condițiile de comunicare a evaluării anuale respective. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).”

7. Se introduce următorul articol:

„Articolul 25a

Sanțiuni

Statele membre stabilesc normele privind sancțiunile aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive în ceea ce privește articolul 8aa și întreprind toate măsurile necesare pentru a garanta că acestea sunt aplicate. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.”

8. Articolul 26 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 26

Procedura comitetului

- (1) Comisia este asistată de Comitetul privind cooperarea administrativă în domeniul impozitării. Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului*.
- (2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

* Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13)”.

9. Se adaugă anexa III, al cărei text figurează în anexa la prezenta directivă.

Articolul 2

- (1) Statele membre adoptă și publică până la ... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive], actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Statele membre aplică măsurile respective de la ... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive + o zi].

Atunci când statele membre adoptă aceste măsuri, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale.

Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

- (2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la ...,

Pentru Consiliu

Președintele

ANEXĂ

„ANEXA III

Norme de raportare pentru grupurile de întreprinderi multinaționale

SECȚIUNEA I

DEFINIȚIILE TERMENILOR

1. Termenul „Grup” înseamnă un ansamblu de întreprinderi legate prin dreptul de proprietate sau prin control, astfel încât acesta fie este obligat să elaboreze situații financiare consolidate în scopuri de raportare financiară în temeiul principiilor contabile aplicabile, fie ar fi obligat să facă acest lucru dacă participațiile în capitalurile proprii ale oricăreia dintre întreprinderile respective ar fi tranzacționate la o bursă de valori publice.
2. Termenul „Întreprindere” înseamnă orice formă de desfășurare a unei activități economice de către orice persoană menționată la articolul 3 punctul 11 literele (b), (c) și (d).
3. Termenul „Grup de întreprinderi multinaționale” înseamnă orice grup care include două sau mai multe întreprinderi a căror rezidență fiscală se află în jurisdicții diferite sau care include o întreprindere cu rezidență fiscală într-o jurisdicție dar care este impozabilă în altă jurisdicție pentru activitatea desfășurată prin intermediul unui sediu permanent și care nu este un grup de întreprinderi multinaționale exclus.
4. Termenul „Grup de întreprinderi multinaționale exclus” înseamnă, în ceea ce privește orice an fiscal al grupului, un grup al cărui venit consolidat total este mai mic de 750 000 000 EUR sau o sumă în moneda locală aproximativ echivalentă cu 750 000 000 EUR începând din ianuarie 2015, pe durata anului fiscal imediat anterior anului fiscal de raportare, astfel cum se reflectă în situațiile financiare consolidate ale grupului pentru respectivul an fiscal precedent.

5. Termenul „Entitate constitutivă” înseamnă oricare dintre următoarele:
- (a) orice unitate operațională separată a unui grup de întreprinderi multinaționale care este inclusă în situațiile financiare consolidate ale grupului de întreprinderi multinaționale în scopul raportării financiare, sau care ar fi inclusă în acestea dacă participațiile în capitalurile proprii ale respectivei unități operaționale aparținând unui grup de întreprinderi multinaționale ar fi tranzacționate la o bursă de valori publice;
 - (b) orice astfel de unitate operațională care este exclusă din situațiile financiare consolidate ale grupului de întreprinderi multinaționale exclusiv din motive de mărime sau de importanță relativă;
 - (c) orice sediu permanent al oricărei unități operaționale separate a unui grup de întreprinderi multinaționale menționate la litera (a) sau (b), cu condiția ca unitatea operațională în cauză să elaboreze o situație financiară separată pentru respectivul sediu permanent în scopul raportării financiare, al raportării în scopuri de reglementare sau al raportării fiscale ori în scopuri de control intern al managementului.
6. Termenul „Entitate raportoare” înseamnă entitatea constitutivă însărcinată să prezinte, în numele grupului de întreprinderi multinaționale, un raport pentru fiecare țară în parte, în conformitate cu cerințele articolului 8aa alineatul (3) în jurisdicția în care aceasta își are rezidența fiscală. Entitatea raportoare poate fi societatea-mamă finală, societatea-mamă surogat sau orice societate descrisă la secțiunea II punctul 1.

7. Termenul „Societate-mamă finală” înseamnă o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care îndeplinește următoarele criterii:
- (a) are, în mod direct sau indirect, un interes suficient în ceea ce privește una sau mai multe entități constitutive ale grupului respectiv de întreprinderi multinaționale, astfel încât este obligată să elaboreze situații financiare consolidate în temeiul principiilor contabile aplicate în general în jurisdicția în care își are rezidența fiscală, sau ar fi obligată să facă acest lucru dacă participațiile sale în capitalurile proprii ar fi tranzacționate la o bursă de valori publice în jurisdicțiile în care aceasta își are rezidența fiscală;
 - (b) în respectivul grup de întreprinderi multinaționale nu există nicio altă entitate constitutivă care să aibă, în mod direct sau indirect, un interes precum cel descris la litera (a) în prima entitate constitutivă menționată.
8. Termenul „Societate-mamă surogat” înseamnă o entitate constitutivă a grupului de întreprinderi multinaționale care a fost desemnată de respectivul grup de întreprinderi multinaționale ca unic substitut pentru societatea-mamă finală, cu scopul de a prezenta, în numele grupului de întreprinderi multinaționale în cauză, un raport pentru fiecare țară în parte în jurisdicția în care respectiva entitate constitutivă își are rezidența fiscală, atunci când se aplică una sau mai multe dintre condițiile stabilite la secțiunea II punctul 1 primul paragraf litera (b).
9. Termenul „An fiscal” înseamnă o perioadă contabilă anuală pentru care societatea-mamă finală a grupului de întreprinderi multinaționale își pregătește situațiile financiare.
10. Termenul „An fiscal de raportare” înseamnă anul fiscal ale cărui rezultate financiare și operaționale sunt reflectate în raportul pentru fiecare țară în parte menționat la articolul 8aa alineatul (3).
11. Termenul „Acord privind stabilirea autorității competente” înseamnă un acord care se încheie între reprezentanții autorizați ai unui stat membru al UE și cei ai unei jurisdicții din afara Uniunii care sunt părți la un acord internațional și care prevede schimbul automat de rapoarte pentru fiecare țară în parte între jurisdicțiile semnatare.

12. Termenul „Acord internațional” înseamnă Convenția multilaterală privind asistența administrativă reciprocă în materie fiscală, orice convenție fiscală bilaterală sau multilaterală sau orice acord privind schimbul de informații în domeniul fiscal la care un stat membru este parte și care, prin clauzele sale, conferă forță juridică schimbului de informații în domeniul fiscal între jurisdicții, inclusiv schimbului automat de astfel de informații.
13. Termenul „Situații financiare consolidate” înseamnă situațiile financiare ale unui grup de întreprinderi multinaționale în care activele, pasivele, veniturile, cheltuielile și fluxurile de numerar ale societății-mamă finale și ale entităților constitutive sunt prezentate ca fiind ale unei singure entități economice.
14. Termenul „Eșec sistemic” cu privire la o jurisdicție înseamnă fie faptul că o jurisdicție a încheiat cu un stat membru un acord privind stabilirea autorității competente care este încă în vigoare, dar a suspendat schimbul automat (din alte motive decât cele conforme cu clauzele acordului), fie faptul că o jurisdicție a omis în alt fel, în mod repetat, să transmită automat unui stat membru rapoartele pentru fiecare țară în parte aflate în posesia sa ale grupurilor de întreprinderi multinaționale care dețin entități constitutive în statul membru respectiv.

SECȚIUNEA II

CERINȚE GENERALE DE RAPORTARE

1. O entitate constitutivă rezidentă într-un stat membru, care nu este societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale, prezintă un raport pentru fiecare țară în parte referitor la anul fiscal de raportare al unui grup de întreprinderi multinaționale din care face parte, dacă sunt îndeplinite următoarele criterii:
 - (a) entitatea își are rezidența fiscală într-un stat membru;
 - (b) se aplică una dintre următoarele condiții:
 - (i) societatea-mamă finală a grupului de întreprinderi multinaționale nu este obligată să prezinte un raport pentru fiecare țară în parte în jurisdicțiile în care își are rezidența fiscală;
 - (ii) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă finală este parte la un acord internațional în vigoare, la care este parte statul membru, dar nu este parte la un acord privind stabilirea autorității competente în vigoare la care să fie parte statul membru, până la momentul specificat la articolul 8aa alineatul (1), în vederea prezentării raportului pentru fiecare țară în parte pentru anul fiscal de raportare;
 - (iii) în jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă finală s-a produs un eșec sistemic care a fost notificat de către statul membru entității constitutive care își are rezidența fiscală în statul membru respectiv.

Fără a aduce atingere obligației societății-mamă finale menționate la articolul 8aa alineatul (1) sau a societății sale mamă surogat de a prezenta primul raport pentru fiecare țară în parte pentru anul fiscal al grupului de întreprinderi multinaționale care începe la 1 ianuarie 2016 sau după această dată, statele membre pot decide că obligația pentru entitățile constitutive prevăzută la punctul 1 din prezenta secțiune se aplică pentru rapoartele pentru fiecare țară în parte în ceea ce privește anii fiscali de raportare care încep la 1 ianuarie 2017 sau după această dată.

O entitate constitutivă rezidentă într-un stat membru, astfel cum este definită la primul paragraf de la prezentul punct, solicită societății sale mamă finale să îi pună la dispoziție toate informațiile necesare pentru a-i permite să își îndeplinească obligațiile de a prezenta un raport pentru fiecare țară în parte, în conformitate cu articolul 8aa alineatul (3). Dacă în ciuda acestui lucru, respectiva entitate constitutivă nu a obținut sau nu a dobândit toate informațiile necesare pentru întocmirea raportului pentru grupul de întreprinderi multinaționale, această entitate constitutivă prezintă un raport pentru fiecare țară în parte care conține toate informațiile de care dispune, obținute sau dobândite, și notifică statului său membru de rezidență că societatea-mamă finală a refuzat să pună la dispoziție informațiile necesare. Acest lucru nu aduce atingere dreptului statului membru în cauză de a aplica sancțiunile prevăzute în legislația sa națională; de asemenea, statul membru respectiv informează toate statele membre cu privire la refuzul sus-menționat.

Dacă același grup de întreprinderi multinaționale are mai mult de o entitate constitutivă cu rezidența fiscală în Uniune și dacă se aplică una sau mai multe dintre condițiile stabilite la litera (b) de la primul paragraf, grupul de întreprinderi multinaționale poate desemna una dintre respectivele entități constitutive să prezinte raportul pentru fiecare țară în parte în conformitate cu cerințele articolului 8aa alineatul (3), cu privire la orice an fiscal de raportare, în termenul specificat la articolul 8aa alineatul (1) și să notifice statului membru în cauză că prezentarea are ca scop îndeplinirea obligației de raportare care le revine tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale în cauză, care își au rezidența fiscală în Uniune. Statul membru în cauză comunică, în temeiul articolului 8aa alineatul (2), raportul pentru fiecare țară în parte pe care l-a primit oricărui alt stat membru în care, pe baza informațiilor din raportul pentru fiecare țară în parte, una sau mai multe entități constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale din care face parte entitatea raportoare fie își au rezidența fiscală, fie sunt impozabile pentru activitatea economică desfășurată prin intermediul unui sediu permanent.

În cazul în care o entitate constitutivă nu poate obține sau dobândi toate informațiile necesare pentru a prezenta un raport pentru fiecare țară în parte, în conformitate cu articolul 8aa alineatul (3), respectiva entitate constitutivă nu este eligibilă pentru a fi desemnată drept entitate raportoare pentru grupul de întreprinderi multinaționale în conformitate cu al patrulea paragraf de la prezentul punct. Această regulă nu aduce atingere obligației entității constitutive de a-și notifica statul membru de rezidență cu privire la faptul că societatea-mamă finală a refuzat să pună la dispoziție informațiile necesare.

2. Prin derogare de la punctul 1, atunci când se aplică una sau mai multe dintre condițiile stabilite la punctul 1 primul paragraf litera (b), o entitate descrisă la punctul 1 nu este obligată să prezinte un raport pentru fiecare țară în parte referitor la anul fiscal de raportare dacă grupul de întreprinderi multinaționale în cadrul căruia aceasta este o entitate constitutivă a pus la dispoziție un raport pentru fiecare țară în parte în conformitate cu articolul 8aa alineatul (3) referitor la respectivul an fiscal, prin intermediul unei societăți-mamă surogat care prezintă respectivul raport pentru fiecare țară în parte autorității fiscale din jurisdicția în care își are rezidența fiscală, la data specificată la articolul 8aa alineatul (1) sau anterior acestei date, și care, în cazul în care societatea-mamă surogat își are rezidența fiscală într-o jurisdicție din afara Uniunii, îndeplinește următoarele condiții:
- (a) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat prevede obligația de a prezenta rapoarte pentru fiecare țară în parte în conformitate cu cerințele articolului 8aa alineatul (3);
 - (b) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat a încheiat un acord privind stabilirea autorității competente care este în vigoare la care este parte statul membru, până la data specificată la articolul 8aa alineatul (1), în vederea prezentării raportului pentru fiecare țară în parte pentru anul fiscal de raportare;
 - (c) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat nu a notificat statului membru un eșec sistemic;
 - (d) cel târziu în ultima zi a anului fiscal de raportare al grupului de întreprinderi multinaționale în cauză, jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat a fost informată de către entitatea constitutivă cu rezidența fiscală în jurisdicția respectivă că ea este societatea-mamă surogat;
 - (e) s-a transmis o notificare statului membru în conformitate cu punctul 4.

3. Statele membre solicită oricărei entități constitutive a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în statul membru respectiv să notifice statului membru dacă este societatea-mamă finală sau societatea-mamă surogat sau entitatea constitutivă desemnată conform punctului 1, până cel târziu în ultima zi a anului fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaționale. Statele membre pot prelungi respectivul termen până în ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent.
4. Statele membre solicită ca, dacă o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în statul membru respectiv nu este societatea-mamă finală, nici societatea-mamă surogat, nici entitatea constitutivă desemnată conform punctului 1, entitatea respectivă să notifice statului membru identitatea și rezidența fiscală a entității raportoare, până cel târziu în ultima zi din anul fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaționale. Statele membre pot prelungi respectivul termen până în ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent.
5. Raportul pentru fiecare țară în parte specifică moneda în care sunt exprimate sumele menționate în raportul respectiv.

SECȚIUNEA III
RAPORTUL PENTRU FIECARE ȚARĂ ÎN PARTE

A. Modelul raportului pentru fiecare țară în parte

Tabelul 1. Prezentare generală a alocării veniturilor, a impozitelor și a activităților economice, per jurisdicție fiscală

Numele grupului de întreprinderi multinaționale: Anul fiscal vizat: Moneda utilizată:										
Jurisdicția fiscală	Venituri			Profituri (pierderi) anterioare impozitării veniturilor	Impozit pe venit plătit (pe baza contabilității de casă)	Impozit pe venit acumulat - anul curent	Capitalul declarat	Profitul nedistribuit	Număr de salariați	Imobilizări corporale, altele decât numerarul și echivalentele de numerar
	Parte neafiliată	Parte afiliată	Total							

Tabelul 2 Lista tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale incluse în fiecare agregare, per jurisdicție fiscală

Numele grupului de întreprinderi multinaționale: Anul fiscal vizat:														
Jurisdicția fiscală	Entitățile constitutive rezidente în jurisdicția fiscală	Jurisdicția fiscală de organizare sau de constituire, dacă este diferită de jurisdicția fiscală de rezidență	Principala (principalele) activitate (activități) economică (economice)											
			Cercetare și dezvoltare	Deținere sau gestionare de proprietate intelectuală	Achiziții sau atribuire de contracte de achiziții publice	Fabricație sau producție	Vânzări, comercializare sau distribuție	Servicii administrative, de gestiune sau de sprijin	Prestare servicii - către părți neafiliate	Finanțare internă a grupului	Servicii financiare regulate	Asigurări	Deținere de acțiuni sau de alte instrumente de capital	Inactiv
	1.													
	2.													
	3.													
	1.													
	2.													
	3.													

¹ Vă rugăm să precizați natura activității entității constitutive la rubrica „Informații suplimentare”

Tabelul 3: Informații suplimentare

Numele grupului de întreprinderi multinaționale: Anul fiscal vizat:
Vă rugăm să includeți orice informații sau explicații succinte suplimentare pe care le considerați necesare sau care ar facilita înțelegerea informațiilor obligatorii furnizate în raportul pentru fiecare țară în parte.

B. Instrucțiuni generale pentru prezentarea raportului pentru fiecare țară în parte

1. Obiectiv

Modelul se utilizează pentru raportarea alocării, în cadrul unui grup de întreprinderi multinaționale, a veniturilor, a impozitelor și a activităților economice pentru fiecare jurisdicție fiscală în parte.

2. Tratatamentul sucursalelor și al sediilor permanente

Datele privind sediul permanent se raportează în funcție de jurisdicția fiscală în care este situat acesta, nu în funcție de jurisdicția fiscală de rezidență a unității operaționale din care face parte sediul permanent respectiv. Din raportul privind jurisdicția fiscală de rezidență a unității operaționale din care face parte sediul permanent se exclud datele financiare legate de sediul permanent.

3. Perioada vizată de modelul anual

Modelul vizează anul fiscal al întreprinderii multinaționale raportoare. În ceea ce privește entitățile constitutive, în funcție de întreprinderea multinațională raportoare, modelul trebuie să reflecte în mod coerent oricare dintre informațiile următoare:

- (a) informații privind anul fiscal al entităților constitutive relevante, care se încheie la aceeași dată cu anul fiscal al întreprinderii multinaționale raportoare sau în perioada de 12 luni anterioară acestei date;
- (b) informații privind toate entitățile constitutive relevante raportate pentru anul fiscal al întreprinderii multinaționale raportoare.

4. Sursa datelor

La completarea modelului, întreprinderea multinațională raportoare utilizează aceleași surse de date, în mod sistematic de la un an la altul. Întreprinderea multinațională raportoare poate alege să utilizeze date din pachetele sale de raportare consolidată, din situațiile financiare statutare separate ale unei entități, din situațiile financiare de reglementare sau din conturile de management intern. Nu este necesar ca raportarea veniturilor, a profiturilor și a impozitelor să fie reconciliată, în model, cu situațiile financiare consolidate. Dacă se utilizează ca bază de raportare situațiile financiare statutare, toate sumele se convertesc în moneda funcțională declarată de întreprinderea multinațională raportoare, la cursul mediu de schimb pentru exercițiul declarat la secțiunea „Informații suplimentare” din model. Cu toate acestea, nu este necesar să se facă ajustări pentru a lua în considerare diferențele dintre diferitele principii contabile aplicate în diferitele jurisdicții fiscale.

Întreprinderea multinațională raportoare furnizează, în secțiunea „Informații suplimentare” din model, o scurtă descriere a surselor de date utilizate la elaborarea modelului. Dacă se modifică sursa de date utilizată de la un exercițiu la altul, întreprinderea multinațională raportoare explică motivele modificării și consecințele acesteia în secțiunea „Informații suplimentare” din model.

- C. Instrucțiuni specifice pentru prezentarea raportului pentru fiecare țară în parte
1. Prezentare generală a alocării veniturilor, a impozitelor și a activităților economice, per jurisdicție fiscală (tabelul 1)

1.1. Jurisdicția fiscală

În prima coloană a tabelului, întreprinderea multinațională raportoare enumeră toate jurisdicțiile fiscale în care își au rezidența fiscală entitățile constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale. O jurisdicție fiscală este definită ca fiind o jurisdicție statală dar și o jurisdicție nestatală care are autonomie fiscală. Se introduce un rând separat pentru toate entitățile constitutive din grupul de întreprinderi multinaționale care, potrivit întreprinderii multinaționale raportoare, nu își au rezidența fiscală în nicio jurisdicție fiscală. Dacă o entitate constitutivă este rezidentă în mai multe jurisdicții fiscale, se aplică regula de departajare din tratatul fiscal aplicabil pentru a se determina jurisdicția fiscală de rezidență. Dacă nu există niciun tratat fiscal aplicabil, entitatea constitutivă trebuie raportată în jurisdicția fiscală de care aparține locul conducerii efective al respectivei entități constitutive. Locul conducerii efective se determină pe baza unor standarde convenite la nivel internațional.

1.2. Venituri

În cele trei coloane de la rubrica „Venituri” din model, întreprinderea multinațională raportoare comunică următoarele informații:

- (a) suma veniturilor tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale din jurisdicția fiscală relevantă, generate din tranzacții cu întreprinderi asociate;
- (b) suma veniturilor tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale din jurisdicția fiscală relevantă, generate din tranzacții cu părți independente;

(c) totalul sumelor menționate la literele (a) și (b).

Veniturile includ venituri din vânzări de stocuri și proprietăți, servicii, redevențe, dobânzi, prime și orice alte sume. Veniturile exclud plăți primite de la alte entități constitutive, care sunt tratate ca dividende în jurisdicția fiscală a plătitorului.

1.3. Profituri (pierderi) anterioare impozitării veniturilor

În cea de a cincea coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică suma profiturilor (pierderilor) anterioare impozitării veniturilor pentru toate entitățile constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Profiturile (pierderile) anterioare impozitării veniturilor includ toate elementele extraordinare de venituri și cheltuieli.

1.4. Impozit pe venit plătit (pe baza contabilității de casă)

În cea de a șasea coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică suma totală a impozitelor pe venit plătite efectiv în cursul anului fiscal relevant de toate entitățile constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Impozitele plătite includ impozitele în numerar plătite de entitatea constitutivă în jurisdicția fiscală de rezidență și în toate celelalte jurisdicții fiscale. Impozitele plătite includ impozitele reținute la sursă plătite de alte entități (întreprinderi asociate și întreprinderi independente) în cea ce privește plățile către entitatea constitutivă. Astfel, dacă o societate A rezidentă în jurisdicția fiscală A încasează dobânzi în jurisdicția fiscală B, societatea A trebuie să raporteze impozitul reținut la sursă în jurisdicția fiscală B.

1.5. Impozit pe venit acumulat (anul curent)

În cea de a șaptea coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică suma cheltuielilor curente acumulate cu impozitele, înregistrate pentru profiturile sau pierderile impozabile din exercițiul de raportare ale tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Cheltuielile curente cu impozitele reflectă numai operațiunile din exercițiul curent și nu includ impozite amânate sau provizioane pentru datorii fiscale nesigure.

1.6. Capitalul declarat

În cea de a opta coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică cuantumul capitalului declarat al tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. În ceea ce privește sediile permanente, capitalul declarat trebuie să fie raportat de către entitatea juridică ce deține sediul permanent în cauză, cu excepția cazului în care, în jurisdicția fiscală a sediului permanent, există o cerință de capital definită, în scopuri de reglementare.

1.7. Profitul nedistribuit

În cea de a noua coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică cuantumul profiturilor nedistribuite ale tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă, începând de la sfârșitul exercițiului respectiv. În ceea ce privește sediile permanente, profiturile nedistribuite trebuie să fie raportate de către entitatea juridică ce deține respectivul sediu permanent.

1.8. Număr de salariați

În cea de a zecea coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică numărul total de salariați în echivalent normă întreagă al tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Numărul de salariați poate fi raportat începând de la sfârșitul exercițiului, pe baza nivelurilor medii de ocupare a forței de muncă pentru exercițiul în cauză sau pe orice altă bază aplicată în mod sistematic în toate jurisdicțiile fiscale și de la un exercițiu la altul. În acest scop, contractorii independenți participanți la activitățile de exploatare obișnuite ale entității constitutive pot fi raportați ca salariați. Este permisă rotunjirea sau aproximarea rezonabilă a numărului de salariați, cu condiția ca această rotunjire sau aproximare să nu denatureze semnificativ distribuția relativă a salariaților între diferitele jurisdicții fiscale. Se aplică abordări coerente de la un exercițiu la altul și în toate entitățile.

1.9. Imobilizări corporale, altele decât numerarul și echivalentele de numerar

În cea de a unsprezecea coloană a modelului, întreprinderea multinațională raportoare comunică cuantumul valorilor contabile nete ale imobilizărilor corporale ale tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. În ceea ce privește sediile permanente, imobilizările trebuie raportate în cea ce privește jurisdicția fiscală în care este situat sediul permanent. În acest scop, imobilizările corporale nu includ numerar sau echivalente de numerar, imobilizări necorporale sau active financiare.

2. Lista tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale incluse în fiecare agregare, per jurisdicție fiscală (Tabelul 2)

2.1. Entitățile constitutive rezidente în jurisdicția fiscală

Întreprinderea multinațională raportoare enumeră, pentru fiecare jurisdicție fiscală și pentru fiecare denumire de entitate juridică, toate entitățile constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale care își au rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Cu toate acestea, în conformitate cu punctul 2 din instrucțiunile generale referitoare la sediile permanente, sediul permanent se menționează în legătură cu jurisdicția fiscală în care este situat. Se notează entitatea juridică căreia îi aparține sediul permanent.

2.2. Jurisdicția fiscală de organizare sau de înregistrare, dacă este diferită de jurisdicția fiscală de rezidență

Întreprinderea multinațională raportoare comunică numele jurisdicției fiscale în temeiul legilor căreia este organizată sau înregistrată entitatea constitutivă a întreprinderii multinaționale, dacă aceasta este diferită de jurisdicția fiscală de rezidență.

2.3. Principala (principalele) activitate (activități) economică (economice)

Întreprinderea multinațională raportoare determină natura principalei (principalelor) activități economice desfășurate de entitatea constitutivă în jurisdicția fiscală relevantă, bifând una sau mai multe căsuțe corespunzătoare.”
